

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **ATX Trading, s.r.o.** se sídlem Praha 9, Vybíralova 937/29, IČ: 25065289 proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 7 (dříve Celní ředitelství Praha se sídlem Praha 1, Washingtonova 7), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 5.3.2010, čj: 18154/3/07-21

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín – dodatečný platový výměr čj: 5070/07/03 ze dne 24.7.2007, ve kterém bylo dodatečně vyměřeno podle článku 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění, a článku 1 odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 1824/2001 clo ve výši 24.803,-Kč a konečné antidumpingové clo ve výši 1,843.400,-Kč, na zboží zapalovače znovu nenaplnitelné se škrtačím kamínkem, které žalobce dovážel. (Ze správního spisu soud zjistil, že napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrokovou část tak, že nově zní: základ cla nový 472.428,-Kč, sazba cla 2,7%, nová částka cla 12.756,-Kč, dodatečně vyměřená částka cla činí celkem: 1,856.156,-Kč, stanovil lhůtu pro zaplacení

dodatečně vyměřené částky cla a ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil).

Žalobce je přesvědčen o tom, že napadenými rozhodnutími byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobce vytýká správnímu orgánu, že se nevypořádal s navrženými důkazy žalobce. Poukázal na to, že k celnímu řízení dne 7.3.2006 předložil fakturu č. 0601002 na částku 19.800,-USD a doklad o preferenčním původu zboží FORM A 25/KRW/I/2006, ve kterém je uvedena země původu Indonésie, a proto si v odst. 36 JSD uplatnil nárok na preferenční sazbu cla. Celní úřad téhož dne podané celní prohlášení přijal a deklarované zboží bylo propuštěno do navrženého režimu rozhodnutím v celním řízení č. JSD 06CZ177500 – 1010859 - 2. Celním úřadem byla přiznána preferenční sazba cla a clo nebylo vyměřeno. Šetřením na misích OLAF v Malajsii a Singapuru bylo zjištěno, že zapalovače deklarované jako původní v Malajsii a jejichž původ zboží byl doložen údajnými falešnými GSP osvědčeními o původu na tiskopisech FORM A, ve skutečnosti pocházejí z Číny a podléhají tedy příslušnému antidumpingovému clu. Dne 1.9.2005 byl uzavřen kontrakt mezi žalobcem a společností CHEIN HWA TRADING CO., LTD o dovozu zboží zapalovače znovu nenaplnitelné se škrtačím kamínkem. V kontraktu bylo výslovně uvedeno, že zboží bude původem z Indonésie. Tuto skutečnost potvrzuje i to, že při propouštění zboží do volného oběhu byl přiložen doklad o původu zboží „FORM A 25/KRW/I/2006“, kde je potvrzeno indonéskými celními orgány, že se jedná o zboží vyrobené v Indonésii. Dále byl předložen k celnímu řízení ložní list a faktura vystavená indonéskou firmou CV. ANITA NUSANTARA. Na základě ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) pododst. 3 a 4 nařízení rady (EHS) č. 2913/1992, se žalobce odvolal na dobrou víru, protože obchodním partnerem bylo potvrzeno a v kontraktu výslovně uvedeno, že se jedná o zboží indonéského původu. Pokud by žalobci bylo známo, že zboží plynové zapalovače mělo zemi původu Čínu, bylo by zboží plynové zapalovače vráceno a nebylo by do zemí Společenství dovezeno. Žalobce v řízení mimo jiné namítal, že skutečný původ dováženého zboží již nelze zjistit i vzhledem k tomu, že při celním řízení nebyly odebrány vzorky dováženého zboží. Toto celním orgánům umožňuje ustanovení článku 42 nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění. Celní orgány této zákonné možnosti nevyužily. Dále připomněl, že odvolací orgán ověřoval původ zboží prostřednictvím Generálního ředitelství cel na základě následné verifikace u indonéských úřadů. Verifikační řízení bylo ukončeno z důvodu neobdržení podkladů od indonéské strany.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že se jedná o původ zboží z Číny a že se s námitkami uvedenými v odvolání se vypořádal. Pokud žalobce v podané žalobě uvádí, že původ zboží byl doložen údajnými falešnými osvědčeními o původu na tiskopise FORM A, namítá žalovaný, že správní orgány netvrdily, že se jedná o falešné osvědčení o původu zboží. Výsledkem následné verifikace bylo zjištěno, že nelze přiznat preferenční zacházení na indonéský původ zboží a nikoli, že se jedná o falešné průvodní doklady. Co se týká odvolání žalobce na dobrou víru, protože v předložených dokladech (kontrakt, doklad o původu zboží FORM A 25/KRW/I/2006 je uvedeno, že se jedná o zboží indonéského původu, lze uvést, že článek 220 odst. 1 nařízení Rady č. 2913/1992 umožňuje dodektně zaúčtovat dlužnou částku, pokud se prokáže, že zaúčtovaná částka je nižší než částka dlužná ze zákona. V daném případě byla žalobci doměřena dlužná částka rozhodnutím Celního úřadu Kolín. Dále uvedl, že ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) stanoví 3 podmínky, za jejichž současného splnění se dodektně zaúčtování cla neprovede. Je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů,

dále aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Podmínky musí být splněny současně, aby se uplatnil závěr nemožnosti dodatečného doměření cla. V daném případě dle žalovaného podmínky splněny nebyly. Ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dále ve 2. až 5. pododstavci (žalobce se v žalobě odvolává na dobrou víru ve vztahu k pododstavci 3 a 4 článku 220 celního kodexu) upřesňuje výklad k doplnění uvedených podmínek pro dodatečné nezúčtování cla u zboží, o němž se dodatečně zjistí, že ve skutečnosti nesplňuje podmínky pro původně přiznanou preferenční celní sazbu (jak vyplývá z rozsudku Evropského soudního dvora C-293/04 „Beemsterboer“ je 2. až 5. pododstavec článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu především vyjasněním pravidla stanoveného v prvním pododstavci tohoto ustanovení). Skutečnost, že předmětné zboží není indonéského původu bylo prokázáno na základě důkazů provedených OLAF – zpráva z mise ze dne 14.9.2006 čj: AM 2006/031 OLAF/CMS OF/2006/0293 a zpráva z mise ze dne 26.3.2008 čj: MD/ga I (2007) 11802 operace OLAF a jejich příloh a současně prokazuje, že k osvědčení nesprávného preferenčního původu předmětného zboží na předmětném FORM A došlo na základě nesprávných, resp. falešných údajů. Pro vydání osvědčení o preferenčním původu na tiskopise FORM A je nutno použít tiskopis, jehož vzor je specifikován a uveden v příloze 17 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství. Tento tiskopis slouží současně jako žádost o vydání osvědčení. Žádost musí být podána oprávněnou osobou, která musí tiskopis vyplnit v souladu s přílohou 17, přičemž v odstavci 12 tiskopisu prohlašuje, že zboží, které v žádosti uvádí, bylo vyprodukováno v konkrétní zemi zvýhodnění a toto zboží je v souladu s požadavky původu stanovenými v rámci systému všeobecných preferencí pro zboží vyvážené do Společenství. V daném případě vývozce v rozporu se skutečností prohlásil, že se jedná o zboží vyrobené v Indonésii a předmětné zboží splňuje požadavky přiznání takového původu stanovené pro toto zboží všeobecným systémem preferencí. Prohlášení ale musí být v souladu s článkem 81 odst. 4 prováděcího předpisu podloženo podklady poskytnutými vývozcem a je zřejmé, že v daném případě byly vývozcem jako podklady poskytnuty údaje falešné. Vydání předmětného nesprávného osvědčení se proto zakládá na tom, že údaje uvedené v odstavci 12 FORM A jsou nesprávné. Dále pak žalovaný uvedl, že se jedná o dovoz zboží na základě FORM A v systému všeobecných preferencí. Pro tento systém jsou stanoveny pravidla, ze kterých vyplývá, že není možné označit postup orgánu vydávajícího FORM A jako chybu ve smyslu článku 220 odst. 1 písm. b) první pododstavec celního kodexu, neboť takto chybujícím orgánem nebyl celní orgán. Tyto doklady ve zvýhodněných zemích dle článku 81 odst. 1) prováděcího předpisu potvrzují i jiné než celní orgány (např. obchodní komory, ministerstva obchodu, apod.). V daném případě je nepochybné, že se o celní orgán nejedná, když doklad FORM A č. 25/KRW/I/2006 vydává Directorate for Export and Import Facilitatio, Directorate General for Foreign Trade of the Ministry of Trade, český překlad, Ředitelství pro usnadnění vývozu a dovozu, Generální ředitelství zahraničního obchodu ministerstva obchodu. Není splněna první podmínka článku 220 odst. 2) písm. b) celního kodexu, že částku cla nelze záúčtovat následkem chyby celního orgánu. Je nutné dodat, že v daném případě se nejedná ani o chybu orgánu třetí země ve smyslu druhého pododstavce, neboť potvrzení bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podané vývozcem, jak bylo výše popsáno. Vzhledem k tomu, že není splněna jedna z podmínek výše uvedeného článku, nelze se odvolávat na dobrou víru, jak uvádí žalobce. Žalobce se nemůže odvolávat na dané důkazy ve vztahu k článku 220 odst. 2 celního kodexu, neboť nejsou dány zákonné důvody pro nezáúčtování dodatečné dlužné částky. K tomu dodal, že citované listiny potvrzovala společnost CHEIN HWA TRADING CO a nikoli orgány celní správy, z čehož vyplývá, že

není splněna první podmínka článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Závěrem konstatoval, že celní úřad nevyužil svého oprávnění a dle článku 42 celního kodexu neodebral z dováženého zboží vzorky, neboť se nejedná o povinnost, ale pouze o oprávnění a tudíž nelze tento důkaz zhodnotit.

Následně pak zaslal žalovaný ještě doplnění k upřesnění článku 94 odst. 5 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, t.zn. k výsledkům verifikačního řízení. V doplnění uvedl, že vzhledem k tomu, že Generální ředitelství cel neobdrželo ze strany indonéských úřadů výsledek následné verifikace, verifikační řízení se ukončilo v souladu s článkem 94 nařízení Komise EHS č. 2454/93. V souladu s podmínkami stanovenými článkem 94 odst. 5 Komise nelze s ohledem na výše uvedené pro zboží uplatnit příslušné preferenční zacházení. Příslušný indonéský vládní orgán na žádost o dodatečné ověření původu zboží z důvodu odůvodněných pochybností neodpověděl ve lhůtách stanovených v článku 94 odst. 5 nařízení, proto se hledí na věc tak, jakoby FORM A nebyl při celním řízení doložen a nelze se na něj odvolávat pro prokázání původu indonéského zboží. Současně byl prokázán ve věci dovozu zapalovačů čínský původ tak, jak je popsáno ve vyjádření k žalobě ze dne 6.1.2011.

K jednání soudu se žalobce bez předchozí omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně obeslán, a proto soud jednal v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval na svém stanovisku a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spis předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 7.3.2006 podal deklarant společnost ATX Trading s.r.o. celnímu úřadu písemné celní prohlášení na propuštění zboží - zapalovače se škrtačím kamínkem do režimu volný oběh. Celní úřad téhož dne písemné celní prohlášení přijal a zboží propustil do navrženého režimu rozhodnutím v celním řízení č. JSD 1777500 – 101859 - 2 bez vyměření cla a antidumpingového cla.

Dne 18.4.2007 zahájil Celní úřad Kolín daňové řízení, ve kterém konstatoval, že obdržel prostřednictvím Celního ředitelství Praha spisový materiál k doměření celního dluhu u dovozu zapalovačů společnosti ATX Trading s.r.o. Praha 9 deklarovaných jako původní v Indonésii, ale ve skutečnosti pocházející z Číny. Konstatoval, že v červnu 2006 proběhla mise Evropského úřadu proti podvodům (dále jen „OLAF“) v Malajsii a Singapuru, která byla zaměřena na šetření dovozů zapalovačů z Malajsie do zemí Evropského společenství. Šetřením na misích OLAF bylo zjištěno, že zapalovače deklarované jako původní v Malajsii, jejichž původ zboží byl doložen falešnými GSP osvědčeními o původu na tiskopisech FORM A, ve skutečnosti pocházejí z Číny a podléhají tedy příslušnému antidumpingovému clu. V září 2006 se v Bruselu uskutečnilo jednání zástupců členských zemí EU zaměřené na šetření dovozů zapalovačů s deklarovaným původem v Indonésii v souvislosti s připravovanou misí OLAF v Indonésii a Singapuru, která se uskutečnila na přelomu listopadu a prosince 2006. Jednotlivým účastníkům byla předána dokumentace získaná v rámci mise v Singapuru, doklady byly předány v podobě fotokopií ověřených dokladů OLAF.

Po provedeném správním řízení vydal Celní úřad Kolín dne 24.7.2007 dodatečný platební výměr čj: 5070/07/3, kterým bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 24.803,- Kč a konečné antidumpingové clo ve výši 1,843.400,-Kč, které bylo dodatečně zaúčtováno dle článku 220 odst. 1 celního kodexu. Celní dluh vznikl dle článku 201 odst. 1 písm. a) celního kodexu. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že žalobce podal jako deklarant

písemné celní prohlášení na propuštění zboží deklarované jako zapalovače znovu nenaplnitelné se škrtačím kamínkem do režimu volného oběhu. K celnímu řízení byla předložena faktura č. WP - 0601002 vystavená na částku 38.500,- USD, která ale nebyla v účetnictví žalobce zaúčtována.. Dále byl předložen doklad o preferenčním původu zboží FORM A 25/KRW/I/2006, na kterém je uvedena země původu Indonésie, a proto si deklarant v odst. 36 JSD uplatnil nárok na preferenční sazbu cla. Celní úřad téhož dne podané celní prohlášení přijal a deklarované zboží bylo propuštěno do navrženého režimu rozhodnutím v celním řízení č. JSD 1777500-101859-2. Celním úřadem byla přiznána preferenční sazba cla a clo nebylo vyměřeno. Následně obdržel Celní úřad Kolín prostřednictvím Celního ředitelství Praha spisový materiál k doměření celního dluhu u dovozu zapalovačů žalobce deklarovaných jako původní v Indonésii, ale ve skutečnosti pocházející z Číny. Správní orgán také konstatoval výsledky mise Evropského úřadu proti podvodům v Malajsii a Singapuru, která byla zaměřena na šetření dovozu zapalovačů zařazených do citovaných podpoložek kombinované nomenklatury z Asie do zemí Evropského společenství.

Proti tomuto rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém se zejména odvolával na dobrou víru, neboť v kontraktu bylo výslovně uvedeno, že se jedná o zboží indonéského původu.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil výrokovou část tak, že nově zní: základ cla nový 472428,-Kč, sazba cla 2,7%, nová částka cla 12756,-Kč, dodatečně vyměřená částka cla činí celkem: 1856156,-Kč, stanovil lhůtu pro zaplacení dodatečně vyměřené částky cla a ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že po podání odvolání byl žalobce ještě vyzván k odstranění vad podání, a to předložením kontraktu citovaného v odvolání, neboť kontrakt nebyl v rámci odvolání předložen. Následně žalobce předložil faxové objednávky zboží v anglickém a českém jazyce a současně předložil listiny zaslané faxem s potvrzením objednávky a sdělením, že původ zboží je filipínský a indonéský. Po zkonstatování dosavadního průběhu správního řízení pak žalovaný uvedl, že při rozhodování vyšel ze zprávy z mise ze dne 14.9.2006 a 26.3.2008 operace OLAF svědčící o tom, že dovezené zboží nejsou původu indonéského, ale původem zboží z Číny. Ze zprávy mise vyplynulo, že společnost Citylink International vystaví vlastní konosamenty – přepravní doklady Bill of lading na přepravu zapalovačů z Hong Kongu do Singapuru pro příjemce v daném případě společnost ANSHIN LOGISTICS PTE LTD – důkaz Bill of Lading, přepravní list č. FSCU7663880 HKO663005, kde je uvedena jako konečný příjemce zboží společnost ATX Trading. Tento přepravní doklad obsahuje stejné údaje jako předložený nákladní list č. 0601002 deklarantem a připojený k JSD 1777500-101859-2. V Singapuru dochází k přeložení zboží do nových kontejnerů a vystavení dokladů o přepravě, které následně doprovází zásilku do německého přístavu Hamburg a následně jsou dovezeny do tuzemska. Dále ze zpráv z mise vyplývá, že v zásadě společnost WATERMAN, ANSHIN byla odpovědná za vyrovnání se s přepravcem ohledně čínských zapalovačů zaslaných z Hong Kongu do Singapuru a zajištění křížového přeložení v zóně volného obchodu při přepravě na zaslání do společenství. Společnost musela požádat singapurskou celní správu o povolení k odbavení nákladu. U reexportu zapalovačů bylo nezbytné zarezervovat prostor na lodi u zasilací linky a získat vývozní povolení od singapurské celní správy. Následně byly zapalovače ponechány v Singapuru s novými námořními přepravními smlouvami a naloženy do nových kontejnerů. Když byly zapalovače deklarovány u singapurské celní správy, byl původ zboží deklarován jako původ zboží z Číny, uvedené pod kódem CM, zatímco v reexportních dokumentech bylo uvedeno HK-Hong Kong, což, aby to odpovídalo novým námořním přepravním smlouvám pro účely reexportu, bylo později přeškrtnuto a nahrazeno ID, Indonésie. Dále dodal, že v příloze č. 1, která je součástí zprávy z mise OLAF, jsou všechny příslušné zásilky čínských zapalovačů

odeslaných z Hong Kongu propojeny se zásilkami směřujícími do Evropské unie. Zapalovače, které jsou předmětem operací, byly deklarovány při dovozu do Evropského společenství jako zapalovače s malajským, indonéským nebo filipínským preferenčním původem. Dále pak uvedl, že odvolací orgán ověřoval původ zboží prostřednictvím generálního ředitele cel na základě následné verifikace u indonéských orgánů. Výsledek verifikace, ale Generální ředitelství cel nikdy neobdrželo a proto se verifikační řízení ukončilo v souladu s článkem 94 nařízení Komise č. 2454/93. V souladu s podmínkami uvedenými v článku 94 odst. 5 Komise nelze s ohledem na výše uvedené pro zboží uplatnit příslušné preferenční zacházení. S výsledkem verifikace byl seznámen odvolatel, který se k výsledku vyjádřil dne 22.2.2010, ve kterém uvedl, že v celé věci se odvolává na tvrzení, že zástupce firmy ATX Trading dovezl na území Společenství zboží, které je filipínského původu a že ohledem na průběh celého řízení existují mimořádné okolnosti, ke kterým by mělo být přihlédnuto při určování následné verifikace zboží. V daném případě nelze uplatnit preferenční zacházení, neboť ani po zaslání druhého sdělení indonéským orgánům, nebyly sděleny výsledky verifikace, a proto příslušné celní orgány ČR odmítnou uplatnit celní preference. K námitce odvolatele uvedl, že mimořádné okolnosti v tomto případě nenastaly, neboť v daném případě bylo cílem asijských společností, které se podílely na dovozu zboží do České republiky, oklamat příslušné orgány, že původ zboží není čínský, ale indonéský.

Závěrem pak žalovaný uvedl, že celní úřad u JSD nesprávně změnil základ pro výpočet cla, neboť nelze vycházet ze získaných důkazů, konkrétně z faktury, která byla opatřena z mise OLAF č. WP – 0601002 znějící na částku 38.500 USD. Deklarantovi nebylo prokázáno, že v JSD uvedl nesprávnou celní hodnotu, k zásilce předložil fakturu č. 0601002 na částku 19.800 USD a dále předložil celnímu úřadu i výpis z účtu, že částka do zahraničí byla placena ve výši 19.800 USD a nikoliv ve výši 38.500 USD, přičemž ČSOB tuto platbu potvrdila.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jimiž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečně vyměřenému clu z dovozů zapalovačů na základě zjištění, učiněných úřadem OLAF v Indonésii v průběhu mise v roce 2006. Ze zprávy o misi OLAF, která byla podkladem pro vydání dodatečných platebních výměrů, vyplynul závěr, že původ předmětného žalobcem dovezeného zboží není v Indonésii, jak žalobce deklaroval v celních prohlášeních, ale v Číně, což s sebou přináší pro celní úřad zjištění, že předmětné zboží při propuštění do volného oběhu nepodléhalo dovoznímu clu v preferenční celní sazbě, ale celní sazbě vyšší, a podléhalo také antidumpingovému clu, které rozhodnutím o propuštění zboží do volného oběhu vyměřeno nebylo.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Jak vyplývá z výše citovaného shrnutí průběhu daňového řízení před daňovými orgány obou stupňů, námitky, kterými žalobce v podané žalobě brojí proti napadenému rozhodnutí, se ve svém obsahu zcela shodují s námitkami, které žalobce uplatňoval již v rámci podaného odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, když žalobce v podstatě shrnul průběh řízení a konstatoval předložené důkazy s tím, že odcitoval obsah svého odvolání.

Městský soud v Praze považuje na tomto místě odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznit, že žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru soudu velmi pečlivě, podrobně a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí těmito uplatněnými námitkami zabýval a náležitě argumentačně vypořádal.

Žalobce v podané žalobě vytýká žalovanému, že se nevypořádal s jeho navrženými důkazy, v důsledku čehož pak nesprávně posoudil odvolací námitku týkající se jeho dobré víry, protože, jak uvedl, obchodním partnerem bylo potvrzeno a v kontraktu výslovně uvedeno, že se jedná o zboží indonéského původu. Námitka nesprávného posouzení dobré víry žalobce je v podstatě jedinou námitkou uvedenou v žalobě. Městský soud při posouzení důvodnosti této námitky dospěl k závěru, že důvodná není, neboť je na obchodníkovi, jenž svoji podnikatelskou činnost vyvíjí ve vztahu k určitým zeměpisným oblastem, v nichž se čistý zisk obchodníka odvíjí právě od skutečnosti, zda dovážené zboží podléhá dovoznímu clu v preferenční celní sazbě či naopak ve smluvní sazbě či dokonce v sazbě, zatížené antidumpingovým clem, aby věnoval zvýšenou pozornost fyzické kontrole dováženého zboží, když podle zprávy OLAF v určitých geografických oblastech existuje zvýšené nebezpečí, že v bezcelní zóně může dojít či dochází k určité manipulaci či jinému protiprávnímu jednání, které se může týkat bezprostředně nejen tuzemského dovozce, ale zejména místního vývozce zboží.

Pokud jde o konstatování žalobce, že skutečný původ zboží již nelze zjistit i vzhledem k tomu, že při celním řízení nebyly odebrány vzorky dováženého zboží, považuje soud za nutné odkázat právě na ustanovení článku 42 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92/, kterým se vydává celní kodex Společenství a které citoval i žalobce v podané žalobě, dle kterého poté, co bylo předloženo k celnímu řízení, a na základě povolení celních orgánů může být zboží prohlíženo nebo z něj mohou být odebrány vzorky za účelem přidělení celně schváleného určení. Z tohoto ustanovení vyplývá, že celní orgány nemají povinnost odebrat dovážené vzorky, ale že je to pouze jejich oprávnění. Pokud tak neučinily, nelze v tom pochybení celních úřadů spatřovat.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. února 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu